

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i la cambra secreta

EDICIÓ DEL 20è ANIVERSARI

Empúries

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i la cambra secreta

EDICIÓ DEL 20È ANIVERSARI

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original:
Harry Potter and the Chamber of Secrets

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 1998
per Bloomsbury Publishing Plc
50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 1999

Primera edició: novembre del 2020

Drets de publicació de Wizing World © J.K. Rowling 1998

Wizing World és una marca registrada de Warner Bros. Entertainment Inc.

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Wizing World
són TM i © Warner Bros. Entertainment Inc. Tots els drets reservats

Il·lustracions de la coberta i de l'interior de
Levi Pinfold © Bloomsbury Publishing Plc 2020

Els drets morals de l'autora i de l'il·lustrador han estat reconeguts

© de la traducció: Laura Escorihuela Martínez, 1999

© de la traducció dels textos complementaris: Ernest Riera Arbussà, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., Editorial Empúries
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.editorialempuries.cat

Tots els personatges i esdeveniments d'aquesta publicació,
fora d'aquells clarament del domini públic, són ficticis i qualsevol semblança
amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ISBN: 978-84-17879-60-0

Dipòsit legal: B. 18.186-2020

NÍCANOR
GRYFFINDOR

GRYFFINDOR: UNA INTRODUCCIÓ	VIII
MAPA DE L'ESCOLA DE BRUIXERIA HOGWARTS	X
—❧—	
<i>HARRY POTTER I LA CAMBRA SECRETA</i>	1
CAPÍTOLS U A DIVUIT	
—❧—	
ELS ELFS DOMÈSTICS DE HOGWARTS	392
ANTICS ALUMNES DE HOGWARTS: UN QÜESTIONARI	395
RESIDÈNCIA GRYFFINDOR: SÍMBOLS I INSPIRACIÓ	400

AMB IL·LUSTRACIONS DE LA RESIDÈNCIA DE LEVI PINFOLD

GRYFFINDOR

◆ UNA INTRODUCCIÓ ◆

*Podeu pertànyer a Gryffindor,
on viuen els de cor valent.*

*Nervi, atreviment i cavallerositat,
fan dels de Gryffindor una altra gent.*

EL BARRET QUE TRIA

SI NO HAGUÉS ESTAT per un acte d'un atreviment excepcional digne d'un veritable Gryffindor, en Harry Potter no hauria tornat mai a Hogwarts per al seu segon curs. Tancat a la seva habitació pels Dursley després d'haver-los espatllat un sopar de compromís, sembla que l'espera un any de menjar sopes fredes i de sacsejar els barrots de la finestra del dormitori.

En la seva missió de rescat a mitjanit, en Ron Weasley rep l'ajuda eficient dels seus germans bessons, Fred i George. No són gaires, els joves mags que tindrien el valor d'agafar en préstec el cotxe encantat del seu pare i volar molts quilòmetres pel cel nocturn per saber què li ha passat a un amic.

Els membres de Gryffindor poden ser acusats en algun moment d'un heroisme inútil, però el seu coratge i la seva determinació són la clau per aconseguir moltes coses a la vida, i en Fred i en George Weasley sens dubte saben com fer les coses. Deci-

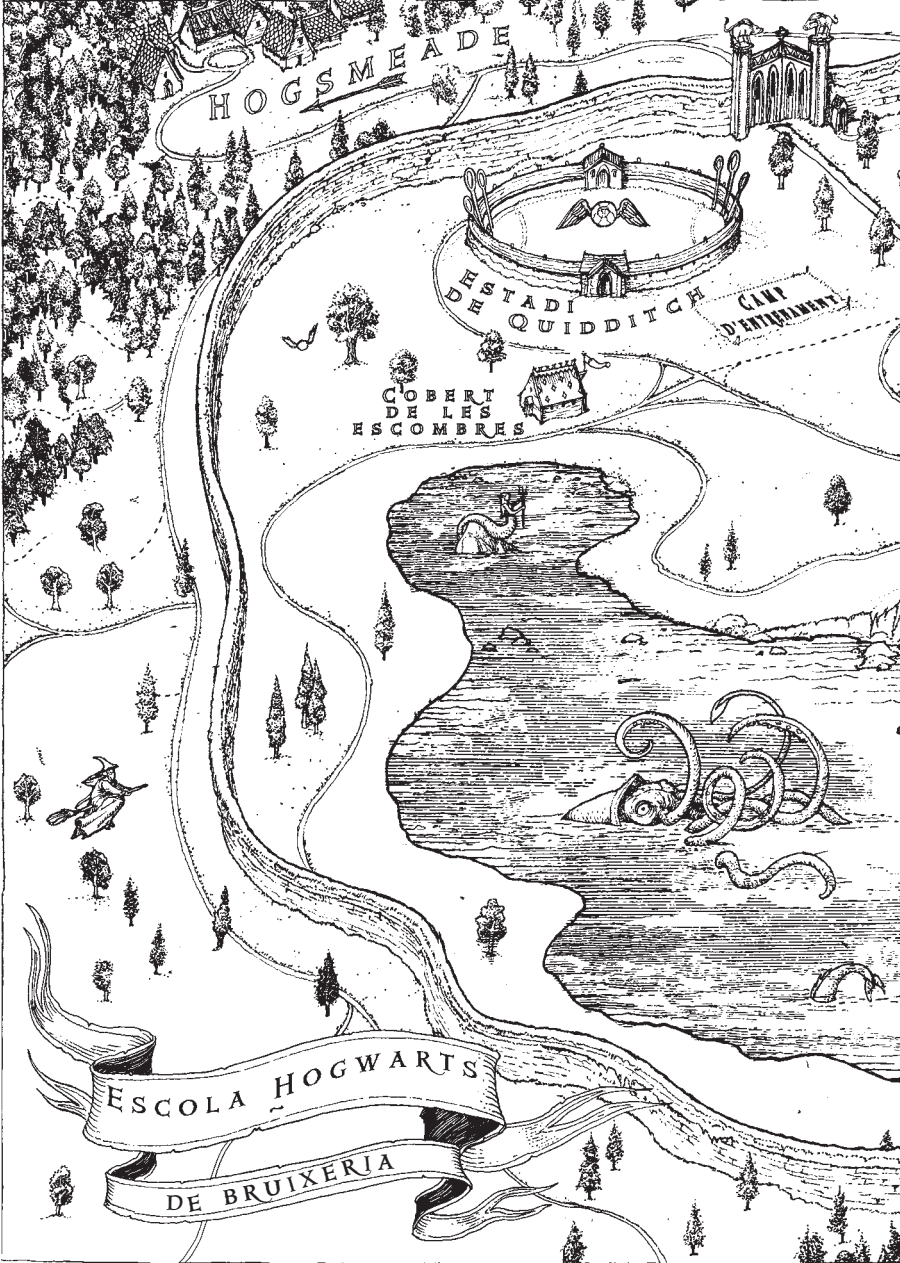
dits, quan troben en Harry tancat i barrat al seu dormitori, simplement arrenquen els barrots de la finestra per alliberar en Harry, i deixen en Vernon Dursley apoplèctic de fúria.

Els bessons podien fer enrabiard molt la seva mare, Molly Weasley, amb les seves entremaliadures, però el rescat d'en Harry Potter és un moment digne d'enorgullir tots els Gryffindor.

El difunt i excel·lentíssim Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, el fantasma de la casa de Gryffindor, il·lustra un altre tret característic dels Gryffindor: la galanteria. Guarnit amb un barret emplomat extravagant i la gorgera que li amaga i dissimula el coll mig tallat, perillosament inestable, en Nick-de-poc-sense-cap sempre és un model de cortesia.

A la seva cinc-centèsima festa de mortiversari, en Nick-de-poc-sense-cap està encantat de rebre el famós Harry Potter i espera que en Harry expliqui a Sir Patrick Delaney-Podmore del Club dels Caçadors Decapitats que Sir Nick és un fantasma impressionant i aterridor. Però el taló d'Aquil·les dels Gryffindor és la tendència a fanfarronejar, i els esforços d'en Nick per impressionar es frustren quan Sir Patrick endevina que li ha demanat a en Harry que exageri, i llavors comença un partit d'ho-quei-cap enmig del discurs d'en Nick.

Els valents i atrevits germans Weasley i el galant Nick-de-poc-sense-cap, tots encarnen l'esperit de Gryffindor. En un any en què el perill sotja els passadissos de Hogwarts, es necessiten més que mai els trets característics dels Gryffindor, valentia i coratge, mentre en Harry Potter i els seus amics intenten descobrir què s'amaga a la cambra secreta.

HOGSMEADE

ESTADI DE QUIDDITCH

CAMP D'ENTRENAMENT

COBERT DE LES ESCOMBRES

ESCOLA HOGWARTS

DE BRUIXERIA

BOS PROHIBIT

CABANA D'EN HAGRID

PI CABARALLA

HIVERNACLES

CASTELL DE HOGWARTS

ESTACIO DE HOGSMEADE

CAPÍTOL U

El pitjor aniversari

No era la primera vegada que hi havia una discussió a l'hora d'esmorzar al número quatre del carrer Privet. A primera hora del matí, al senyor Vernon Dursley l'havia despertat un udol agut que provenia de l'habitació del seu nebot Harry.

—Ja és el tercer cop en una setmana! —va cridar des de l'altra punta de la taula—. Si no pots mantenir a ratlla l'òliba, la farem fora!

El Harry va intentar explicar-se per enèsima vegada.

—S'avorreix —va dir—. Està acostumada a volar a l'aire lliure. Si la pogués deixar anar a la nit...

—¿Que et penses que soc ximple? —va rugir el tiet Vernon amb un fil d'ou ferrat penjant-li del bigoti—. Sé perfectament què passarà si la deixes anar.

Ell i la seva dona Petúnia van intercanviar mirades sinistres.

El Harry va intentar replicar, però un rot fastigós del Dudley, el fill dels Dursley, li va ofegar les paraules.

—Vull més *bacon*.

—N'hi ha més a la paella, rei —va dir la tieta Petúnia mirant-se el seu immens fill amb ulls plorosos—. T'hem d'alimentar bé, ara que podem... No m'agrada el que m'expliques del menjar de l'escola...

—Ximpleries, Petúnia, jo no vaig passar mai gana quan era a Smeltings —va dir el tiet Vernon de bon humor—. Al Dudley li donen prou menjar, ¿oi que sí, fill?

El Dudley, que era tan gros que el cul li sortia pels costats de la cadira, va somriure i es va tombar cap al Harry.

—Passa'm la paella.

—T'has oblidat de dir la paraula màgica —va dir el Harry, molest.

L'efecte que aquesta frase tan simple va provocar en la resta de la família va ser increïble: al Dudley se li va tallar la respiració, va caure de la cadira, i el cop va fer trontollar tot el que hi havia a la cuina; la senyora Dursley va xisclar i es va posar les mans a la boca; el senyor Dursley es va alçar d'un bot i el pols li va començar a bategar.

—Volia dir «sisplau»! —va aclarir el Harry ràpidament—. No tenia res a veure amb...

—¿Què et vaig dir que passaria —va escridassar-lo el seu tiet, esquitxant la taula de saliva— si pronunciaves la paraula que comença per ema a casa nostra?

—Però si jo no...

—¿Com t'atreveixes a amenaçar el Dudley?! —va cridar el tiet Vernon, amb un cop de puny a la taula.

—Només volia...

—Ja t'ho vaig advertir! No toleraré que sota aquest sostre es mencioni la teva anormalitat!

El Harry va deixar de mirar fixament el seu tiet, que s'havia posat morat, i va clavar els ulls en la seva tieta, que estava pàl·lida i intentava aixecar el Dudley de terra amb totes les seves forces.

—Bé —va fer el Harry—, d'acord...

El tiet Vernon es va tornar a asseure, respirant com si fos un rinoceront que s'ha quedat sense alè i observant el Harry de prop pel filet dels seus ulls petits i penetrants.

D'ençà que el Harry havia tornat a casa per passar les vacances d'estiu, el tiet Vernon l'havia tractat com si fos una bomba que pogués esclatar en qualsevol moment, perquè era cert que el Harry no era un nen normal. De fet, no podia estar més lluny del que es considera normal.

El Harry Potter era un bruixot, un bruixot que acabava de fer el primer curs a l'Escola de Bruixeria Hogwarts. I, si els Dursley estaven descontents que hagués tornat per les vacances, allò no era res comparat amb l'estat d'ànim del Harry.

Trobava tant a faltar Hogwarts que ser a casa dels Dursley li produïa un mal d'estómac permanent. Trobava a faltar el castell, amb els passadissos secrets i els fantasmes; les classes (tret de la de l'Snape, el mestre de Pocions); els mussols que portaven el correu; els banquets al Gran Saló; el llit amb baldaquí al dormitori de la torre; el Hagrid, el guardabosc, que vivia en una cabana al costat del Bosc Prohibit i, especialment, el quidditch, l'esport més practicat en el món dels bruixots (que es juga en un camp amb sis perxes altíssimes, quatre pilotes voladores i catorze jugadors muntats en escombres).

Tan bon punt el Harry havia arribat a casa, el tiet Vernon havia agafat els llibres d'encanteris, la vareta, els vestits de bruixot, la marmita i l'escombra voladora, una Nimbus 2000 (la millor de totes), i ho havia tancat tot amb clau en un armari sota les escales. Tant els feia, als Dursley, si el Harry perdia el lloc a l'equip de quidditch de la seva residència perquè no s'havia entrenat en tot l'estiu. Tant els feia si el Harry tornava a escola sense els deures d'estiu fets. Els Dursley eren el que els bruixots anomenen «muggles» (ni una gota de sang bruixa a les venes) i, a més, opinaven que tenir un bruixot a la família era profundament vergonyós. El tiet Vernon fins i tot havia posat un cadenat a la gàbia de la Hedwig, l'òliba del Harry, per impedir que portés missatges a ningú del món dels bruixots.

El Harry no s'assemblava en res a la resta de la família. El tiet Vernon era gros, no tenia coll i lluïa un enorme bigoti negre; la tieta Petúnia tenia cara de cavall i era un sac d'ossos; el Dudley era ros, tenia la pell rosa i semblava un porquet. El Harry, en canvi, era petit i prim, tenia els ulls de color verd brillant i els cabells negre atzabeja, que sempre se li despentinaven. Portava unes ulleres rodones i al front tenia una cicatriu en forma de llamp.

Precisament era aquesta cicatriu el que feia que el Harry fos especial, fins i tot en el món dels bruixots. La cicatriu era l'única marca del passat misteriós del Harry, del motiu pel qual l'havien deixat al llindar de casa dels Dursley onze anys enrere.

Quan tenia un any, no se sap com, el Harry havia sobreviscut al sortilegi que li havia fet Lord Voldemort, el bruixot de